

národů od první výroby ještě neodloučená, tak řemeslnická práce zákazková, tak konečně moderní osamostatnělá výroba zboží na hromadný odbyt a zejm. pro obchod (trh) zahraniční, mezinárodní.

§ 2. Druhy průmyslu.

Lze lišiti:

1. průmysl mechanický a chemický dle toho, změní-li se zpracováním pouze forma (tvar), či sama podstatu suroviny (na př. mechanické zpracování kovů, dřeva, kamene, hlín, papíru, chemické zpracování řepy v cukr, sladu v pivo); některé živnosti náležejí k oběma kategorím (na př. sklářství, pekařství);

2. průmysl zemědělský, je-li surovinami, jež zpracovává, úzce spojen s tuzemskou produkcí zemědělskou, j. mlynářství, lihovarství, pivovarství, cukrovarství, škrobařství, sušení čekanky a pod.), a nězemědělský.

3. Již Adam Smith rozlišuje průmysl ze surovin domácích, jejž zove původným, či průmysl, který zpracovává suroviny dovezené a jejž zove plodem obchodu zahraničního;

4. průmysl pracující na místní odbytci na vzdálený trh národničím zájandom, kteréžto rozlišení docházelo výrazně i v právní úpravě dotyčných živností;

5. průmysl vyrábějící polotovary a celotovary (konečné produkty);

6. průmysl hromadný, přepravný a umělecký.

Dle různého stupně, jehož dosahuje upotřebení práce a kapitálu při zpracování suroviny, aneb dle různé hodnoty, jaké se surovině zpracováním dostává, mluví se druhdy o různé (pracovní či kapitálové) intenzitě výroby průmyslové. Velmi rozmanitých hledisk užívá statistika pro rozlišení různých kategorií výroby průmyslové.

§ 3. Vývoj průmyslové výroby.

I. Vznikání jednotlivých odvětví průmyslové výroby i forem, v jakých se provozuje, jest výsledkem postupující dělbý práce, jíž se od uzavřeného hospodářství domácnostního odlučovaly jednotlivé druhy výroby průmyslové a stávaly se předmětem samostatné činnosti výdělkové, »živnostmi« v širším smyslu slova.